

Michelle Jackson

*Drie nachten in
New York*

Proloog

Februari in New York

Eve Porter wenste dat ze nooit uit New York was weggegaan. Haar overplaatsing naar het Londense filiaal van het exclusieve relatiebemiddelingsbureau Just for Coffee had een fikse promotie betekend, maar Londen bruiste veel minder dan New York. Al veroorzaakte juist dat bruisen op dit moment het probleem. Ze stond midden op Seventh Avenue, in de sneeuw, omringd door verkeersopstoppingen en een kakofonie van claxons, en vroeg zich af hoe ze in vredesnaam op tijd kon komen voor haar afspraak met Lucille. Natuurlijk kon ze de metro nemen. Voor de meeste New Yorkers was dat de gewoonste zaak van de wereld – zelfs de burgemeester reisde ermee naar zijn werk – en bovendien pakte ze, als dat nodig was, in Londen ook de ondergrondse.

Met ingehouden adem daalde ze de trappen naar de metro af, het oogcontact met de massa's forensen zorgvuldig vermijgend. Ze trok de mouw van haar jas op om de wijzerplaat van haar Rolex te kunnen zien. Het horloge was een kerstcadeautje van John geweest, en hoewel ze elk spoor van zijn bestaan uit haar appartement in Londen had verwijderd, bleef ze het met diamanten bezette uurwerk dragen. Een van de voordelen was dat het een dubbele tijd kon aangeven. Ze had New York al vijf jaar geleden verlaten, maar ze wilde nog altijd graag weten hoe laat het in de Big Apple was. Bovendien kwam het goed van pas als ze Lucille moest bellen.

Ze schudde met haar arm, zodat haar mouw weer op zijn plaats viel, en bleef bij de rand van het perron staan. Ze wilde als eerste

het treinstel instappen, zodat ze een plekje bij de deuren kon veroveren en weer snel zou kunnen uitstappen.

De tegels op de muur aan de overkant van de rails glansden witter dan je zou verwachten in een tunnel waar om de paar minuten een trein voorbij raasde. Ze dacht dat ze de metro hoorde naderen, maar het was slechts haar maag die rammelde. Ontbijten was voor haar een noodzakelijk kwaad: het enige wat ze 's ochtends vroeg naar binnen kreeg, was een kop zwarte koffie. Nu besepte ze dat ze zich vast beter zou hebben gevoeld als ze een snee toast of een paar lepels muesli had gegeten. Als kind had ze last gehad van bloedarmoede, en de dokter had haar gewaarschuwd dat er niet te veel tijd tussen haar maaltijden mocht zitten. Eve vond echter dat ze, als volwassene met een goede baan, heel goed in staat was om zelf te bepalen of en hoeveel ze moest eten. Haar maag rammelde opnieuw. Ze voelde een amper merkbare druk vanuit haar rug naar boven kruipen, gevolgd door een licht gevoel in haar hoofd. De tegels aan de andere kant van de rails dansten op een hypnotiserende manier voor haar ogen heen en weer. Een lichte bries speelde over haar gezicht, en langzaam begon ze heen en weer te zwaaien.

Conor trok de kraag van zijn leren jack over zijn oren. De februariwind sneed door alles heen, en die ochtend had hij al geweten dat het koud zou worden toen hij de sneeuwvlokken tegen het raam van zijn appartement in Greenwich Village zag dwarrelen. Nu de sneeuwval heviger werd, versnelde hij zijn pas, zodat hij bij het metrostation op de hoek van Prince Street ondergronds kon duiken. Hij moest over een half uur in *midtown* zijn, waar hij de locatie ging bekijken waar hij de volgende dag een indieband wilde fotograferen. Een vriend had hem verteld over een café in een geweldige kelder dat hem het perfecte decor leek. Het budget was niet royaal, maar de manager van de band had de nodige contacten en belde bij voorkeur Conor wanneer hij nieuw talent wilde promoten.

Sinds Conor twee jaar eerder een fotoshoot met The Pixies had gedaan, had hij ervoor gekozen geen horloge meer te dragen. Hij

had al eerder gemerkt dat zijn werk eronder leed wanneer hij er voortdurend aan werd herinnerd hoe laat het was, en bij die belangrijke klus, waarin hij helemaal wilde opgaan, had hij bewust zijn horloge afgedaan. Dat besluit had tot het langste en productiefste uur van zijn carrière geleid.

Het leven zonder klokje deed wonderen voor zijn creativiteit, maar het was uiteraard een minpunt als het om afspraken ging.

Toen hij in de richting van het perron liep, dacht hij in de verte gerommel te horen, maar het was slechts de echo van een weggrijpende trein in de tunnel ernaast. Het was druk op het station, en als hij een plekje aan boord van de volgende trein wilde bemachtigen, kon hij maar beter vooraan gaan staan, zodat hij op de plaats van bestemming ook weer snel kon uitstappen.

Hij stak met kop en schouders uit boven de meeste forensen die het perron op deze drukke vrijdagochtend bevolkten. Even bleef hij staan om een klein oud dametje door te laten. Zulk lila haar zag je maar op één plek ter wereld: Brooklyn. Ze hief haar hoofd op en keek hem even aan. Als jonge Ier viel hij dankzij zijn felblauwe ogen en zwarte haar zelfs in een menselijk mierennest als New York nog op.

Hij merkte dat ze naar hem keek, maar dat kon hem niet schelen. Hij prees zich gelukkig: hij woonde in de opwindendste stad ter wereld, had een van de mooiste banen die een mens zich kon wensen en kwam op de beste feesten, waar hij beroemdheden tegen het lijf liep. Volgens zijn familie in Ierland had hij echt alles, en dit was een van die ochtenden waarop hij het met hen eens was.

Conor keek naar de overkant van het spoor. Boven de hoofden van de andere forensen zag hij de glimmende witte tegels waarmee de muur bedekt was. Opeens zag hij vanuit zijn ooghoek iets bewegen. Snel draaide hij zijn hoofd naar links, nog net op tijd om een vrouw over de rand van het perron te zien vallen. Zijn hart sloeg een slag over. Wilde ze springen, of was ze gevallen?

Het oude vrouwtje met het lila haar begon te schreeuwen: 'Help! O god, help haar!'

De passagiers keken allemaal naar de rails onder hen, waar de

vrouw met haar gezicht naar beneden op de stalen dwarsliggers lag.

Conor wrong zich door de menigte. Een stoot adrenaline gierde door zijn lijf toen hij in de verte het geluid hoorde van een trein die door de tunnel naderde. Niemand zou die trein nu nog kunnen tegenhouden, dus er moest iets gebeuren. Snel.

Aan de rand van het perron stonden twee met goud behangen hiphotypes hun hoofd te schudden. 'Die is er geweest, man!' riep een van hen naar Conor.

Hij merkte dat er diep vanbinnen een enorme kracht naar boven kwam. Hij vermoedde dat hij niet voldoende tijd zou hebben om haar te redden, maar hij kon er niet te lang over nadenken. Als vanzelf sprong hij naar beneden en plantte zijn voeten op de dwarsligger. De naderende trein liet het metaal trillen en zond een schokgolf door zijn benen. Hij rende naar de vrouw toe en tilde haar van de rails. Ze was buiten bewustzijn. Hij droeg haar naar de rand van het perron en moest zich tot het uiterste inspannen om haar omhoog te tillen, met haar hoofd naar voren. Het oude dame-tje en een medewerker van de metro hielpen hem haar in veiligheid te brengen.

Een schrille fluittoon schalde door de tunnel en de lichten van het voorste rijtuig kwamen in zicht. Conor probeerde de rand van het perron vast te pakken, maar zijn handen waren zo zweterig dat hij er geen grip op kreeg.

'Hé gast, kom hier!' Een van de hiphoppers stak zijn hand naar beneden en pakte Conors pols vast. Samen met zijn vriend hees hij Conor het perron op, amper een seconde voordat de trein aan kwam denderen.

Andere reizigers dromden samen rond de nog steeds bewusteloze vrouw. Conor stond op en veegde zijn handen af aan zijn jeans. Het enige waaraan hij kon denken was of het wel goed ging met de bewusteloze vrouw. Het dametje met het lila haar had het hoofd van de vrouw op haar schoot gelegd en streelde het voorzichtig. De meeste aanwezigen stapten aan boord van de trein, en de twee jongens staken van achter het raam van het treinstel hun

duim naar Conor omhoog. Hij had niet eens de kans gekregen het tweetal te bedanken voor het feit dat ze zijn leven hadden gered.

‘Het komt allemaal goed,’ fluisterde Lila Haar tegen de vrouw.

Conor kwam dichterbij en zag dat het dametje enkele kastanje-rode lokken uit het gezicht van de vrouw streek, die langzaam bijkwam. Ze was onmiskenbaar een schoonheid, het type vrouw bij wie hij tijdens het uitgaan zeker een kansje zou wagen, zij het voorzichtig: hij kende dat soort intelligente zakenvrouwen maar al te goed. Het kostte hem doorgaans weinig moeite om met dames in contact te komen, maar zijn dates waren vooral modellen en zangeressen, terwijl hij eigenlijk op ongenaakbare, meer serieuze types viel.

Deze vrouw droeg haar haar opgestoken in een wrong, en onder haar opengevallen, duur uitziende enkellange jas was een chique mantelpakje zichtbaar. Conor vroeg zich af waarom ze de metro had genomen. Vrouwen als zij werden eerder door een chauffeur van de zaak heen en weer gereden.

Plotseling schoten haar oogleden omhoog en werd een verduwaasd stel groene ogen zichtbaar. Voorzichtig bewoog ze haar hoofd heen en weer. Ze kwam Conor bekend voor, maar na twaalf jaar in de smeltkroes van New York kwamen de meeste bewoners van de planeet hem bekend voor.

Het geluid van een volgende trein die tot stilstand kwam, onderbrak zijn gedachten. Als hij nu niet instapte, zou hij te laat komen.

Een beveiligiger van de metro duwde Conor opzij en boog zich over de vrouw heen, die nu op haar ellebogen steunde.

‘Ik moet nu gaan,’ zei Conor tegen Lila Haar. ‘Zorgt u verder voor haar?’

‘Ga maar. Ik zorg er wel voor dat ze veilig thuiskomt.’

Toen de deuren van het treinstel openschoven, stapte Conor met enige tegenzin in. Op dat moment zag hij een tweede beveiligiger naar de vrouw met het kastanjerode haar rennen en wist hij dat zijn rol in het verhaal erop zat. Maar de herinnering aan haar groene ogen bleef hem de hele rit achtervolgen.

Eve duwde de beveiliging opzij die haar overeind probeerde te trekken en voelde een pijscheut door haar linkerarm gaan. Ze greep naar het getroffen lichaamsdeel.

‘Rustig, lieverd,’ zei het oude dametje met het lila haar vriendelijk. ‘Je bent lelijk gevallen. Je was bijna dood geweest!’

Eve keek naar het oude besje, dat een mandje aan haar arm had hangen en gekleed was in een kabeltrui met bijpassende wollen muts. Er ging een huivering door haar heen. Dit was echt de laatste keer dat ze de metro had genomen. Wat had haar in vredesnaam bezielde?

‘Waar is mijn tas?’ wilde ze weten.

Het oude dametje keek om zich heen en raapte een Gucci-tas van crèmekleurig leer op. ‘Hier, lieverd. Ik weet niet waar je hoed is gebleven.’

Eve rukte de tas uit haar handen en streek met haar andere hand gepikeerd de kastanjerode lokken uit haar gezicht. ‘Dank u!’ zei ze, zonder er ook maar iets van te menen. Ze wist nog steeds niet precies wat er was gebeurd, maar ze kon zich wel herinneren dat ze naar de tegels aan de overkant van de rails had staan staren en toen met een duizelig gevoel naar voren was gevallen. Niet alleen haar arm, maar haar hele lijf deed zeer en leek bezaaid te zijn met blauwe plekken. Ze mocht blij zijn dat het winter was en dat haar dikke jas en gevoerde handschoenen haar nog een beetje hadden kunnen beschermen. Toen ze zag dat haar handschoenen aan de binnenkant gescheurd waren, besepte ze dat ze haar val met haar handen moest hebben gebroken. Van nu af aan zou ze altijd voor een taxi kiezen, hoe druk het ook was. Hopelijk zou een snelle douche in het Soho Grand Hotel haar kunnen helpen de herinnering aan deze onfortuinlijke gebeurtenis weg te spoelen.

‘Mevrouw, u moet even langs een arts gaan,’ zei een medewerker van de metro vriendelijk. ‘U hebt een flinke smak gemaakt en moet zich echt laten onderzoeken.’

Eve legde haar hand tegen haar gezicht en rook de olie op haar handschoen. Ze was op het spoor gevallen!

‘Je bent nog in shock, lieverd,’ zei het oude vrouwtje hoofdschuddend.

‘Hoe ben ik eigenlijk weer op het perron gekomen?’ vroeg Eve.

‘Een knappe jongeman sprong je zonder aarzelen achterna en waagde zijn leven voor je,’ zei de lilaharige vrouw. ‘Ze konden hem nog net op tijd op het perron hijsen voordat er weer een trein kwam.’

Eve moest even op adem komen. Had een volslagen vreemde zijn leven op het spel gezet om het hare te redden? Dat gaf haar een uiterst ongemakkelijk gevoel. Opeens wilde ze weg van deze mensen, zo snel mogelijk. Ze had nota bene een jaarsalaris van zes cijfers en er was helemaal geen reden om met het openbaar vervoer te reizen! En na deze nachtmerrie zou ze dat ook nooit meer doen. Het was allemaal even onwerkelijk.

Maar ze was wel nieuwsgierig naar die vreemde man die haar van de dood had gered. Redders in de nood bestonden niet, dat wist ze zeker. Dat had haar werk bij een relatiebureau haar wel duidelijk gemaakt.

Weer ging er een pijnscheut door haar linkerarm. Ze keek naar de mouw van haar jas en trok hem omhoog om op haar horloge te kijken. Een dun straaltje bloed liep van haar pols naar de rug van haar hand. Pas toen zag ze de enorme scheur in haar jas.

Een

Drie maanden later, mei

‘Ik kan gewoon niet geloven dat we echt hier zijn!’ riep Rachel uit, terwijl ze haar schoenen met de tien centimeter hoge hakken van haar voeten liet glijden, zodat ze nu in haar blouse en haar jeans stond. Haar horloge lag naast haar in de blauwe bak. Ze zag dat haar reisgenote Nicky zich even nerveus van bepaalde accessoires ontleed als zij een paar tellen eerder had gedaan.

De man met het smetteloze witte overhemd en de zwarte stropdas knikte naar Rachels taille en zei op onvriendelijke toon: ‘Uw broekriem ook.’

Rachel boog zich voorover naar haar vriendin en fluisterde in haar oor: ‘En uw onderbroekje en beha ook, mevrouw!’

De beveiligingsmedewerker pakte de bak met metalen voorwerpen en haar schoenen en keek hen fronsend aan. Rachel glimlachte naar hem en liep toen zonder iets te zeggen en schuddend met haar lange blonde haar door het poortje.

Niets kon haar stemming nog bederven. Zestien jaar geleden was ze voor het laatst samen met Nicky op Dublin Airport geweest, toen ze nog hadden gestudeerd en de hele zomer in Londen hadden gewerkt om hun collegegeld te verdienen. Nu was hun situatie compleet anders en waren ze hier voor een welverdiend uitstapje.

‘Moeten we nog iets meenemen voor je broer?’ vroeg Nicky.

Rachel klakte even met haar tong, denkend aan al die verhalen van medestudenten die vanaf de andere kant van de Atlantische Oceaan smeekten om chips van Tayto en thee van Lyons. Tegen-

woordig was er weinig wat je níét in beide landen kon krijgen, behalve...

‘Verdorie, ik ben de Swiss Rolls vergeten!’ zei ze kreunend. ‘Wacht even, dan kopen we wat Crunchies, die lust hij ook wel!’ Ze had helemaal geen tijd gehad om een cadeautje voor haar broer Conor te kopen, omdat al haar aandacht naar haar drie kinderen en hun vader was gegaan, die het nu vier dagen zonder haar moesten zien te redden.

Nicky wees naar de bar die net zijn deuren opende. ‘Kom, dan pakken we nog een borrel voordat we aan boord moeten.’

‘Maar het is tien uur ’s ochtends!’ riep Rachel uit.

‘Daarom juist. Zeg nu zelf, wanneer heb je nu de kans om op dit uur van de dag een verfrissende sauvignon blanc te drinken?’

Rachel knikte. Het leek haar niet het juiste moment om aan Nicky te bekenen dat ze wel eens vaker ’s morgens een glaasje had genomen, wanneer ze de kinderen naar school had gebracht en de zoveelste saaie dag in de slaperige buitenwijk begon. Dat was haar geheim, dat voor iedereen verborgen diende te blijven. Ze wist dat ze niemand durfde te vertellen over de onzekerheden die een thuisblijfmoeder plaagden.

‘Wat zou jij nu doen als je niet hier was?’ vroeg ze.

Nicky moest lachen. Gewoonlijk zat ze op dit uur van de dag aan haar bureau bij uitgever Virtue Publishing en legde ze de laatste hand aan het jongste nummer van het damesblad waarvoor ze werkte. Het idee dat ze de correctieronde nu aan haar assistente moest overlaten, maakte haar een tikkeltje nerveus. Ze wist dat het jonge ding maar al te graag een treetje hoger op de redactieladder wilde klimmen.

Vijf jaar geleden had Nicky voor het laatst vakantiedagen opgenomen, en diep in haar hart vond ze het vreselijk dat ze haar zoon Daniel een weekend lang niet zou zien. Ze wist echter dat het tijd was om een keer aan zichzelf te denken, en bovendien was het voor een jongen van veertien zeker geen straf om een heel weekend bij een vriendje te logeren. Het zou goed voor hem zijn om mee te draaien in een gezin waar ook een vader was. Zeker nu Da-